

2017/04+05

studentský magazín
Gyzna

MATURITA!

OBSAH:

Máj.....	1
Mýty nebo pravda.....	4
Rozhovor.....	6
Planeta Nibiru, hrozí srážka se Zemí?.....	11
Zajímavosti o lidském těle	13
Krev a pot.....	14
Horoskopy.....	17
Jak Masaryk přichází o iluze.....	21
Vtipy.....	25
Příprava na smrt!	26
Drbna.....	28
Fotogalerie—Sportovní den.....	30

VDÁVÁ: Redakce Gyzna, Gymnázium Zábřeh,
náměstí Osvobození 20, 789 01 Zábřeh |
ŠÉFREDAKTOR: Martin Malík | **AUTOŘI** jsou
vždy uvedeni pod svými texty | **SAZBA,**
GRAFIKA: Michal Pavlas | **KONTAKT:**
gyzna@email.cz

DATUM VYDÁNÍ: 31. 5. 2017

Máj

Byl pozdní večer – první máj,
večerní máj – byl lásky čas.

Nekompromisní zval ku maturitě hlas,
kde vymeteno v hlavách, až tajil se dech,
kvetoucí strom lhal bázně žel,
svou trpkou píseň gymplák komisi pěl,
uslyšiv jen sborový vzdech.

Mysl jeho slabá je po sklenicích vinných,
ve spáncích cítí ostrý bol,
svět se s ním točí kol a kol;
neschopen vypravit ze sebe slov jiných,
a tak lze říci bez nadsázky,
jak vyvine se život této chásky.

Už přicházejí.

Kauflande, Alberte, Billo!

MÝTY NEBO PRAVDA?

Než začnete číst, položte si, prosím, jednu otázku: Jaké máte vy předsudky vůči jiným zemím?

Němci bez humoru, Slováci jako pasáci ovcí, Rusové jako alkoholici, Angličané pijící čaj o páté, Francouzi namyšlení,... Takhle bych mohla pokračovat. Každý stát má svou pověst a, co si budeme povídat, naše taky není úplně nejlepší. Pivaři, ateisti, nesnášenliví. Hlavně na poslední bod jsem v USA dostávala dotazy – vztah k homosexuálům, k jiným náboženstvím, k rasám,...

Mně se naskytlá skvělá příležitost, jak si o výše zmíněné zemi upravit, popřípadě odstranit, své předsudky. Prosím, berte následující text jako čistě osobní pohled na věc – od ostatních členů výpravy byste rozhodně mohli slyšet názory odlišné.

AMERIČANÉ JSOU HLOUPÍ – nejsou. Díky jinak nastavenému školství založeném na předpokladu, že se studenti do hodin připra-

vují, jsou studenti již od střední školy zaměřeni na určitou skupinu předmětů – tím pádem se nemají šanci dostat ke všem „základním“ informacím. Ovšem ve svých oborech jsou skvělí.

AMERIČANÉ JÍ POUZE NEZDRAVĚ – tady není můj pohled jednoznačný. Konkrétně má zkušenost vypovídá o tom, že ano. Snídaně prakticky neexistují (maximálně Pop Tarts – sušenka plněná marmeládou), obědy ve školní jídelně převážně mastné a nápoje plné cukru, hlavním jídlem dne je večeře ve fast foodu a všechno to zalévají kolou, dokonce i léky.

U ostatních studentů to bylo různé, ale většinou se tato situace odvíjí od toho, jaké má rodina finanční prostředky. Hlavním problémem určitě je, jak v této zemi funguje marketing. Voda a saláty jsou jedny z nejdražších položek na americkém trhu s potravinami. Osobně tedy neviním americké řadové občany, ale systém, ve kterém žijí.

AMERIČANY NEZAJÍMÁ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ – tohle se mi v celku potvrdilo. Zasllechla jsem, že si občané mohou platit službu, která za ně odpad zpětně třídí. Má hostitelská rodina tak nedělá, takže se u nich v koši nachází všechno: jídlo, papír, plast, sklo, kovy. A nejinak tomu bylo i ve školní jídelně. Děti nafasují plastové misky, plastové příbory, plastové lahve a všechno po dokončení oběda hodí do jednoho koše. I nesešlápnuté PET lahve.

Plastové příbory a talíře v USA převažují i v domácnostech. A to je Pensylvánie, kde jsme týden žili, jeden z těch „mírnějších“ států.

A na závěr – OBEZITA – rozhodně nejsou obézní všichni američtí občané, ale je jich určitě větší procento, než u nás. Alarmující jsou rozhodně jedinci, kteří už nemohou chodit, takže jezdí na malých motorových vozítkách.

Pokud by vás tato problematika zajímala blíže, nezdráhejte se zeptat některého ze členů výpravy.

Tereza Balcárková, 6. A

ROZHOVOR

Možná jste nedávno, před několika týdny na chodbě potkali vietnamského mladíka, kterého jste ještě na gymplu neviděli. Jmenuje se Hong Long Nguyen, ale nikdo mu neřekne jinak než Kit. Někteří z vás Kita určitě znají, moc se nezměnil. Pořád je nesmírně chytrý, vtipný a velmi skromný, stejně jako když studoval na zábřežském gymnáziu, ještě než se před několika roky odstěhoval s rodinou do Bostonu. Letos ukončí střední školu a v příštím roce bude studovat na jedné z nejznámějších univerzit na světě – na Harvardově univerzitě.

Kit byl tak hodný a našel si ve svém nabitém programu chvíli na to, aby se s námi podělil o kousek svého života.

Proč jste se s rodinou rozhodli odjet z Vietnamu?

Převážně to bylo pro naše vzdělávání. To je jeden z hlavních důvodů. Tím druhým důvodem bylo, že můj táta ve Vietnamu všelijak podnikal a časem se mu přestalo dařit a potřeboval zreinvestovat. Taky jsme měli tetu se strejdu, kteří v Zábřehu měli textilní obchod a chtěli se stěhovat, a my jsme to převzali.

Kolik ti bylo a těšil ses do Česka?

Bylo mi devět. A těšil jsem se, protože mamka s tatínkou odjeli o rok

dřív, aby zjistili, co a jak, a získali živnostenský list. Obhlíželi terén, když to tak řeknu. Ve Vietnamu jsem mezitím bydlel s babičkou a dědečkem, takže mi chyběli prarodiče, když jsem odjížděl. To bylo asi to hlavní, ale jinak jsem se těšil. Neměl jsem ani moc dobré kamarády.

Jak moc těžké pro tebe bylo učit se češtinu?

Určitě to bylo těžší než se učit angličtinu. Trvalo mi to asi rok. Ve Vietnamu jsem měl jít do čtvrté třídy, ale tady mě odsunuli zpátky do druhé, což možná nebylo úplně nejmoudřejší, protože si myslím, že jsem úplně v pohodě mohl nastoupit do třetí, možná i do čtvrté třídy. Když jsem přijel, tak jsem měl měsíc do začátku školního roku a rodiče zavolali jedné „babičce“, která byla bývalou učitelkou češtiny, a tak mě zezačátku učila. Měli jsme nějaké knížky pro malé děti a tam byla slovíčka jako třeba auto, dům a všelijaké takové blbosti (směje se). A dál si pamatuju, že ta paní vystřihla obrázky z letáků z Billy. Když jsem potom přišel do školy a pan ředitel se mě zeptal, jak se jmenuju, tak to jsem vůbec nevěděl, protože jsem věděl, co je hruška a co je jablko, ale věty mě moc nenaučila (směje se). A dál už mi pak po škole pomáhala moje paní učitelka třídní, která uměla anglicky. Já jsem měl taky základy angličtiny. Ale nejvíc mi asi pomáhalo jenom sedět ve třídě a poslouchat spolužáky a poměrně rychle, už na konci druhé třídy, jsem byl schopný plynule komunikovat, i když ne úplně gramaticky správně.

Bavili jste se doma s rodinou i česky, nebo jen vietnamsky?

Jenom vietnamsky. Některá slovíčka jsme doma používali česká, jako třeba bunda nebo mikina, protože ve Vietnamu nikdo nemá žádné svetr a nikdo to nenosí, když je tam pořád 30°C (směje se). Ale jinak jsme se bavili jenom vietnamsky a mamka s taťkou nikdy ani neuměli moc dobře česky.

Tobě se ve škole vždycky hodně dařilo. Říká se, že rodiče jsou ve Vietnamu hodně tvrdí, co se týče vzdělání a péle dítěte. Jak to vnímáš ty?

Obecně je to pravda, ale u nás to nikdy tak nebylo. Já jsem vždycky dbal o svoje vzdělávání, protože se mi chtělo a měl jsem rád předměty ve škole. Navíc vzdělávání v Česku není zas tak náročné. Když jsem ve škole, tak prostě dávám pozor, protože proč bych nedával, když mám na to čas.

Po dlouhé době v Česku jste se přestěhovali do USA. Proč jste se rozhodli odjet?

Mamka s tatškou se rozvedli dva roky předtím, než jsme se odstěhovali, a náš obchod začal krachovat. Mamka potom začala pracovat v továrně, v HDO, což pro ni bylo těžké. A potom strejda z Ameriky říkal, že nás tady může úplně v pohodě ubytovat a uživit. A my jsme to tak nějak brali, protože mamka vždycky chtěla, abychom šli do Ameriky, abychom měli více možností.

Setkal ses někdy v Česku nebo v Americe s projevy rasismu vůči sobě nebo svojí rodině?

Ne, většinou ne. Mně osobně se nic takového nestalo. Lidi většinou jsou v pohodě, a když nejsou v pohodě, tak to nedávají moc najevo. A tady v Americe taky ne. Tady na tom východním pobřeží toho rasismu celkově moc není a je to tu už tak docela dost multikulturní.

Český a americký školní systém jsou docela rozdílné. Dělalo ti nějaký problém zvyknout si na jiný systém výuky?

Zvyknout si pro mě nebylo moc těžké, protože já jsem vždycky měl slušný postoj k práci, a když něco musím udělat, tak to udělám, i když někdy mě trochu štve, že musím dělat více domácích úkolů.

Vyhovuje ti systém vzdělávání v USA více než v Česku?

Určitě mi to tu poskytlo více možností. A jestli mi to víc vyhovuje? Asi jo, protože na zábřežském gymplu nemáš moc možnost dostat se dál, než co se učí ve škole. A to, co se učíš ve škole, je závislé na tom, jak je to schopna absorbovat ta slabší polovina třídy. Tak já jsem měl třeba samé jedničky docela bez problémů a takhle mi to dá víc. Ale pro pohodáře, jako třeba pro Bina (Kitův mladší bratr), je gymnaziální studium lepší, protože má víc volného času a užívá si života (směje se).

U nás na gymnáziu jsi byl členem robotického kroužku. Máš podobnou příležitost i na své střední škole v USA?

Jasně. Máme tady roboty. Jsou tedy větší, výškově dvou nebo třímetroví. Jsou celí kovoví, umějí chytat a střílet míče, manipulovat s boxy a tak. Ale je to odlišné. Celé je vlastně stavíme od začátku. Jediné, co máme předem dané, je procesor a pár elektronických součástek. V týmu máme tři skupiny – mechaniky, elektronickou skupinu a programátory, ale já si vždycky strčím nos tak nějak do všeho (směje se).

Máš nějaký volný čas vyloženě pro sebe? Jak ho případně trávíš?

Moc ne, určitě míň než v Česku, ale třeba večery mám většinou volné. Ale třeba o víkendech nebo tak se dívám na sporty, dělám horolezectví. Skoro každý víkend jezdíme do centra, kde mají horolezecké stěny. Potom trávím čas s kámoši, to třeba paříme FIFU (směje se). A ještě dřív jsem se koukal na YouTube, třeba na edukativní pořady nebo na komedie.

Příští rok nastupuješ na Harvard. Byla to pro tebe „vysněná škola“?

Jo. Protože zaprvé je to škola, která má svoji pověst, a zadruhé má

krásný kampus a budovy. Když jsem ještě bydlel v Česku, tak jsem byl za strejdou v Americe a navštívil jsem Harvard a strašně moc se mi to líbilo. A vždycky jsem měl vysněno, že bych jednou dokázal vystudovat na Cambridge v Anglii, na Harvardu, nebo na MIT.

Jak se dá na takovou školu dostat? Musíš skládat nějaká zkoušky?

Podání přihlášky je celkem dostupné, je to skoro jako podání přihlášky na kteroukoli jinou vysokou školu. Protože skoro všechny vysoké školy tady v Americe mají společnou službu, přes kterou podáváš přihlášky. Píše se jeden test, který je podobný SCIO testům. Ten pořádá ta společnost a skóre potom pošle školám, na které se hlásíš. Dál musíš napsat motivační dopis a nějaké eseje. Primárně se dívají na skóre z testu a na známky a potom se dívají na tvoje eseje. Takže tak se podává přihláška. A pak už je to na nich.

Studium na takové škole je finančně náročné. Podařilo se ti získat stipendium?

Jo. Všechny vysoké školy v Americe jsou drahé. Dostal jsem stipendium, ale je to jenom na základě toho, že bez stipendia bych nemohl vystudovat bez toho, abych neměl obrovské dluhy. Nedávno mi to aktualizovali. Je to tedy míň, než co mi slíbili v zimě, tak to jsem trošičku naštvanej, ale jako беру to (směje se). Škola mi hradí ročně 73 530 \$, ale musím si ještě vydělat 3 000 \$ ročně a ještě musím ročně dopláacet 1 200 \$, ale na to se dá získat stipendium od společností z venku.

Je něco, co ti v Americe chybí?

Jenom lidi. Věci ne, protože v téhle době si můžeš koupit skoro cokoli a kdekoli. Třeba rohlíky a chleba se tady koupit nedají, ale to mi nechybí (směje se).

Ondřej Paclík, 6.A

Planeta Nibiru, hrozí srážka se Zemí?

Co to vlastně Nibiru je? Je to planeta, která byla podle Babyloňanů označena za vesmírné těleso spojené s bohem Mardukem (byl patronem města Babylon). Zde byl považován za boha zaklínání, moudrosti, léčitelství, určoval osudy, byl dárcem světla. Zkrátka byl považován za tzv. pána bohů.)

NASA se vyjádřila k informaci, že se k Zemi stále rychleji přibližuje planeta Nibiru, která má zničit nejen celé lidstvo, ale i celou zeměkouli. Je sice pravdou, že se k Zemi blíží dva vesmírné objekty, ale ty nemají Zemi nijak ohrozit. Na toto téma během krátké doby vznikla ovšem spousta konspiračních teorií a všechny hovoří o údajné zkáze světa.

Když vědec David Meade pustil na veřejnost svou publikaci s názvem **Planet X: The 2017 Arrival**, ve které informuje, že již v říjnu 2017 má Zemi srazit neznámé vesmírné těleso větších rozměrů než samotná Země. Nastal rozruch mezi obyvateli USA. NASA ovšem oponuje a označila tuto informaci za naprostý „internetový hoax“.

"Nibiru a jiné příběhy o nevyzpytatelných planetách jsou jen internetové podvody. Pro tato tvrzení neexistuje žádný faktický základ," prohlásil mluvčí NASA na tiskové konferenci.

V únoru tohoto roku ovšem NASA přišla s tím, že našla v místě, kde David Meade popsal planetu Nibiru, objekt, který pojmenovala WF9. Nicméně WF9 za sebou nemá charakteristický plyn a prach, proto se diskutuje o tom, že by se nejednalo o kometu, ale asteroid.

Já osobně rozhodně nevěřím nějakým „žvástům“ nepodloženým fakty. Nechápu lidi, co si vymýšlí konspirační teorie a nemají je podloženy něčím, co alespoň dává trochu smysl, a ještě víc nechápu ty, co věří těmtó přihlouplým výmyslům. Buď jsou tak líní, že si něco zpětně nedohledají a neudělají si o věci vlastní názor, anebo jsou „totálně zabeďnění“ a vzrušuje je pocit toho, že ví o nějakém drbu a už je jim jedno, jestli se jedná o zkázu světa či o to, že Halina Pawlowská ubralá 10 gramů své tělesné hmotnosti.

Ale asi tu platí jediné, a to, že vesmír je nevyzpytatelný a nikdy nikdo neví přesně do detailů, co se může stát.

Klára Ospálková, G4. A

Zajímavosti o lidském těle

O tom, že lidské tělo je zapeklitě fascinující a každičkým dnem nás překvapuje a ukazuje svou neuvěřitelnost, není vůbec pochyb. Nikdy jsem nedokázala pochopit, jak jsou všechny vnitřnosti schované ve skořápce pokryté kůží. Jak funguje a jak dokáže bojovat s chorobami, které nás bohužel postihnou. Celé hodiny bych tady mohla vyjmenovávat to, co jsem nikdy nepochopila na činnosti těla. Proto jsem se rozhodla vám přestavit až neuvěřitelné zajímavosti.

Během svého života člověk ujede 180 250 kilometrů.

Děti se rodí s 300 kostmi, dospělí jedinci mají pouze 206 kostí.

Pokud by se střeva natáhla, byla by 4krát až 5krát delší než naše výška.

Z množství železa v těle by se dal vyrobit hřebík.

Množství uhlíku v lidském těle je 20 kg,
z toho by se dalo vyrobit 9 000 tužek.

Dětské kosti rostou nejrychleji na jaře.

Průměrná rychlost vzduchu při kýchnutí činí okolo 161 km za hodinu.

Sliny, které během života vyprodukujeme,
by naplnily 2 olympijské bazény.

Jindřiška Klimková, G 4.A

Krev a pot

Syndrom Charlese Bonnetta způsobuje vizuální halucinace osobám trpícím částečnou či těžkou slepotou.

Agnes Fletcherová rozhořčeně mrštila tužkou o stůl. Tajenka, kterou se pokoušela rozlousknout už téměř hodinu, se jejím unaveným očím zdála čím dál tím víc nesmyslná. Na stará kolena už špatně viděla, a tak pro ni bylo vykonávání i tak jednoduchých úkolů, jako je luštění novinové křížovky, nad její síly. Pomalu vstala ze židle, opřela se o své chodítko a šouravými kroky se vydala do ložnice. Dům byl prázdný. Byla už dlouho vdova, její jediný syn bydlel o čtyři ulice dál. Navštěvoval ji dvakrát týdně a nosil ji vše potřebné do domácnosti. Měl už však svůj vlastní život. Nemohl s ní trávit veškerý volný čas. Posledních 16 let žila sama. Tak sama. Problémy se zrakem se zhoršovaly, operace byla příliš drahá. Život ji už unavoval, někdy by si přála prostě už jen zavřít oči a odejít někam, kde bude lépe.

Když procházela kolem okna s úmyslem zatáhnout závěsy, všimla si, že na zahradě před domem někdo stojí. Drobná postava zahalená ve stínu. Nejspíš nějaké sousedovic zatoulané dítě, napadlo Agnes. Starou paní však zarazilo, že osoba stojící venku zírá přímo na její dům, navíc si uvědomila, že ze sousedství nikoho takového nezná. Neměla z toho dobrý pocit. Sebrala ze stolku telefon a vytočila synovo číslo. „Ahoj, Bene, nezlob se, že ruším tak pozdě, ale venku před domem někdo je, mám strach“. Ozval se důvěrně známý hlas Bena Fletchera: „Počkej, mami, zpomal, kdo tam je?“ „Já nevím, malý kluk. Co mám dělat?“ Ben si povzdechl. „Nemyslíš, že už zase vidíš věci, které tam nejsou? Proč by v tuhle hodinu stál před tvým domem nějaký kluk? Určitě to nic není,

mami, buď klidná.“ „Ale když mívám vidiny, vidím jen rozmazané tmavé skvrny, tohle je člověk!“ zvolala Agnes.

„Tak na něj zkus promluvit, jestli potom zmizí, není skutečný.“ Stará paní tedy otevřela okno. „Hej, ty tam! Kdo jsi?“ Osoba stála bez hnutí, jako solný sloup. „Je už pozdě, neměl bys jít domů k mamince?“ Žádná odezva. „Nechceš šálek čaje?“ zkusila to Agnes. Postava se však ani nehнула, jako by neslyšela. Paní Fletcherová zavřela okno a sáhla po telefonu. Dřív, než ho stačila přiložit k uchu, se však její zrak zatoulal k místu, kde stál onen malý větřelec. Ted' už tam však nebyl. Jako by se do země propadl. Agnes jen zavrtěla hlavou a promnula si oči. „Je pryč,“ řekla do sluchátka, „muselo se mi to zdát. Omlouvám se, že jsem tě vyrušila.“ „To nic, mami. Běž se vyspat, zítra se za tebou zastavím a přinesu ti další křížovky. Dobrou noc.“ „Dobrou noc.“ Agnes položila telefon. Zatáhla závěsy a došourala se s chodítkem do ložnice. Položila se na postel a zavřela oči. Pořád před nimi však viděla onu tajemnou postavu, která vlastně vůbec neexistovala.

Probudilo ji hlasité škrábání na dřevo, které se ozývalo nad její hlavou. Věděla, že vychází z půdy. Že by nějaké zatoulané zvíře? Pak však uslyšela zvuk připomínající cupitání lidských nohou. Drobných nohou. A smích. Dětský smích. Zamrazilo ji. Smích vystřídal třískot, jako by se někdo snažil rozbít všechno, co v podkroví měla. Ovládla ji panika. Rychle sáhla po telefonu a opět vytočila synovo číslo. Telefon však nikdo nezvedal, dostala se jen do hlasové schránky. „Bene, někdo je v domě! Jsem mrtvá strachy, prosím přijď sem! Přijď sem hned!“ Hluk na půdě pokračoval a pak zničehonic bylo ticho. Stará paní seděla na posteli s bušícím srdcem objímajíc peřinu, stále ještě vyděšená k zbláznění. Pomalu se začala uklidňovat, když tu... klap, klap, klap. Kroky. Přibližovaly se. Ach, ne, ne, ne! Schovala se pod peřinu jako malé dítě. Vrzly dveře. Agnes vyjekla hrůzou. „Mami, co to ksakru vyvádíš?“ Ben Fletcher se ustaraně skláněl nad svou starou, nemocnou matkou, která se trásla hrůzou. „Ach, Bene, to jsi ty! Někoho jsem slyšela! Někdo tu je! Na půdě! Běž se podívat na

půdu! Je tam! Vím to!“ „Uklidni se, mami, to byla jen nějaká krysa. Vzala sis ty prášky, co ti předepsal pan doktor? Nahore nikdo není.“ Ne, ne, ne. Opakovala Agnes stále dokola. „Ne, běž to zkontrolovat, prosím... Chci si být jistá. Jsem už asi úplný blázen, ale nezůstanu v tomhle domě, pokud si nebudu jistá, že tam nahore nikdo není!“ „Tak dobře, mami, půjdu se tam podívat, jen v klidu lež, hned jsem zpátky,“ řekl Ben unaveně a vyšel z ložnice. Zavřel za sebou dveře a Agnes slyšela, jak otvírá stropní dvířka na půdu. Naslouchala, jak stoupá příčku po přičce nahoru. Potom bylo chvíli ticho. A pak uslyšela to nejděsivější, co kdy ve svém životě slyšet mohla. Křik svého syna, tak pronikavý a plný strachu, že se jí udělalo mdlo. Něco měkkého a těžkého dopadlo na zem. „Ach, ne, Bene...“ zašeptala. Ozvaly se kroky. Tyhle však byly jiné, než ty které slyšela před chvílí. Byly lehčí, méně hlučné. Kroky malého dítěte. Agnes se nikdy v životě nemodlila, byla ateistka, na boha nevěřila. Ted' však klečela na posteli, ruce sepjaté, oči pevně zavřené, rty odříkávající tichou modlitbu. „Otče náš, jenž si na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď' království tvé...“ Klap, klap, klap. „Bud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi...“ Klap, klap, klap. Kroky se blížily, už byly skoro u dveří. „Chléb náš vezdejší dej nám dnes...“ Dveře vrzly, pomalu a skřípavě. Byl uvnitř. Stará paní mluvila úpěnlivěji, hlas se jí třásl. „Odpust' nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v...“ Byl už téměř u ní. Pomalu se k ní blížil. „Zbav nás od všeho zlého!“ Ted' už stařena skoro křičela. Tu se ale ozval jiný hlas doprovázený smíchem: „Tohle ti nepomůže!“ Agnes Fletcherová otevřela oči.

**CHCEŠ VĚDĚT, JAK TO DOPADLO? KUP SI PŘÍŠTÍ VYDÁNÍ
GYZNY A ZJISTI TO!**

Martin Malík, 2.A

Horoskopy

Beran (21.3. – 20.4.)

Konec školního roku se blíží a vy radostně oslavujete, že na dva měsíce smíte konečně zase žít. Plánujete, kam pojedete s přáteli stopem a v jakém baru vyzkoušíte tu novinku, která vám zajistí nejlepší noc. Lodní kufr už máte připravený a vesele se na vás směje z chodby, kde čeká, až pojedete spolu k moři. Už se vidíte, jak se opalujete na nuda pláži a v ruce držíte ledově vychlazený koktejl, jenže... Stále musíte sedět v lavici a poslouchat, kdy se používá sinová a kdy cosinová věta. A proč půjdete do důchodu v devadesáti. A že genderová sociologie není to samé, co feminizmus. Navíc je tu ještě takový malý problém, který je všeobecně známý pod termínem „uzavírání známek“. Proto alespoň na chvíli zapomeňte na letní mejdany a pokuste se vylepšit tu fyziku, dvojka na vysvědčení vypadá lépe než trojka. A kdo ví, třeba i na pláži využijete mechanickou práci kapalin.

Býk (21.4. – 21.5.)

Prázdniny jsou za rohem a vy stále nemáte žádnou brigádu, i když jste švorc. Nechcete strávit prázdniny jako pokladní? Ani jako číšník/servírka? Pokud si chcete vydělat nějakou korunu, musíte zatnout zuby a pustit se do něčeho, co vás bude stát krev, pot a slzy, ale utuží to váš charakter. Získáte spoustu užitečných zkušeností, vyděláte si peníze na další studia (nebo nový iPhone) a třeba potkáte někoho zajímavého. Brigády nejsou zase tak špatné, určitě to zkuste! Spojení Uranu a Luny ve vašem znamení vám zajistí tu správnou příležitost a krásné vzpomínky.

Blíženci (22.5. – 21.6.)

V tomto období zadaní budou proklínat den, kdy se jimi stali. Jste znudění stereotypem ve vztahu, smějete se neupřímným smíchem vtípům vaší polovičky, film, který posledně vybral/a ke zhlédnutí stál za starou belu, už vám ani nepřipadá atraktivní, zkrátka, není to jako na začátku. Díky Saturnu se však objeví někdo, kdo vám ukáže novou stránku života. Zažijete s ní(m) kouzelné léto plné nezapomenutelných zážitků a uděláte spoustu věcí, na které byste sami nesebrali odvalu. Jestli to však bude současnému partnerovi za zády, je jen na vás (ale větší zábava to bude, když budete mít co tajit).

Rak (22.6. – 22.7.)

Nevšímáte si drobných náznaků, že je něco špatně s vaším spolužákem, se kterým jste tvořili specifickou dvojici přátel. Nevidíte tu dobře maskovanou žárlivost v jeho očích pokaždé, když dostanete lepší známku než on. A ani vidět nechcete. Říkáte si, že vás nezajímá, co si o vás ostatní myslí? Ale teď by vás to zajímat mělo. Mohl by o vás šířit ošklivé pomluvy, které by vám hodně uškodily třeba i u učitelů, a nikdo by vás už nepozval na mejdan u kohosi na chatě. A to za to přece nestojí, ne? Je třeba to zarazit hned v zárodku, proto mu dejte jasně najevo, že v jiných věcech je lepší zase on (i když to třeba nebude pravda), a nebo ho naopak naštvete ještě víc svým dokonalým vysvědčením. Sice se o sobě možná dozvíte, že milujete smažené knedlíky polité jahodovou omáčkou a že s tím novým sestřihem vypadáte jako Hitler, ale pamatujte, že za pár let už bude po všem a vy budete budovat svou kariéru. Až jednou přijedete ve Ferrari F40 na sraz gymplu po dvaceti letech a on bude jen tiše závidět, protože s platem květináře si dovolí leda na jízdenku autobusu, ten vítězoslavný pocit přehluší všechno to špatné, do čeho vás váš spolužák namočil.

Lev (23.7. – 22.8.)

Štve vás, že je váš spolužák vždy ve všem lepší? Má dokonalé známky, učitelé jej milují, vždy chodí perfektně obléknutý a pokaždé sbalí tu největší kočku/toho nejvíc cute kocourka v baru. Co takhle mu konečně ukázat, že není středobodem vesmíru? Že je pouhopouhý člověk, který dělá chyby? Do toho! Spojení Merkuru a Marsu vám zajišťuje téměř stoprocentní úspěšnost. Pamatujte však, že nic se nemá přehánět, třeba by vám to mohl v budoucnu oplatit. Chcete být konečně lepší? Možná se jen dostatečně nesnažíte. Během prázdnin nasbíráte spoustu pozitivní energie, kterou byste k tomu mohli konečně využít.

Panna (23.8. – 22.9.)

Vaše okolí se vám směje, protože přesně víte, co od života chcete a jdete si za tím? Nestarejte se o jejich názor! Jen vám závidí, protože oni sami ani neví, jestli si dát k večeri rohlík se šunkou nebo sýrem. Vaše úsilí se vám dozajista vyplatí, dosáhnete v životě svých cílů. Už jste zdolali horu a přebrodili řeku, ale počítejte s dalšími překážkami a další bude v brzké době v dohlednu. Vy se však jen tak nevzdáte a i díky Jupiteru ve vašem znamení budete mít štěstí. Nedejte se a jděte si za svým cílem! Protože trápení a trýzně přejdou, ale výsledek je navždy.

Váhy (23. 9. - 23. 10.)

Květen skončil a ty sis pořád ještě nenašel/la pravou lásku? Máš pocit, že 1. máj je jen jeden velký podvod? Tak nezoufej! 1. máj už sice není, ale třeba ti letní měsíce přinesou více štěstí. Kdo by nechtěl zažít nějaký ten letní románek...

Štír (24. 10. - 22. 11.)

Úúú, za chvíli budou prázdniny!!! To ale taky znamená spoustu učení, protože se uzavírají známky. Ty už by ses viděl/a někde u bazénu, odpočívat a smát se s kamarády. Ale vydrž ještě chvíli! Přece nestojí za to zkazit si vysvědčení.

Střelec (23. 11. - 21. 12.)

Když se rozhlídneš, tak všude vidíš duhy a růžový jednorožce? Svět je tak krásný a vše je úplně úžasné. Tak to ti opravdu přeju! Jen dej pozor, abys pak nezjistil/la, že nosíš hlavu v oblacích. Co když je realita mnohem krutější než si myslíš...

Kozoroh (22. 12. - 20. 1.)

Tvůj nejlepší kamarád/kamarádka na tebe najednou nemá čas. Cítíš se moc osaměle a chceš si s někým povídat. Mrzí tě, když tě ignoruje? Co kdyby sis zkusil/a s ním/ní o tom promluvit? Třeba najdete společné řešení a zlepší se to.

Vodnář (21. 1. - 20. 2.)

Škola, škola, škola. Spánek, škola, učení, spánek. Stává se z toho pro tebe postupně stereotyp. A tak by to být nemělo. Tak moc se zabýváš školou, že už se nestíháš ani bavit. Zkus na chvíli vypnout, vyjít si ven s kamarády a uvidíš, že škola není to nejdůležitější na světě.

Ryby (21. 2. - 20. 3.)

„Válka za nezávislost začala roku 1775, kdy...“, „s=v.t“ nebo třeba „atom je vlastně velmi malá částice, skládající se z...“. Bla, bla, bla, kecy. Jedním uchem dovnitř a druhým ven. Možná kdybys občas v hodině poslouchal/a, nemusel/a by ses tolik učit a měl/a bys čas i na věci, které tě baví. Zkus to.

Zuzana Purová , Dominika Šmirgová 2.A

Jak Masaryk přichází o iluze

MASARYK

Drama/historický/životopisný

česko-slovenský film

Režie Julius Ševčík

113 min, české znění/anglické s českými titulky

Člověk by neměl chodit do kina s jakýmkoliv očekáváním. Mohl by pak odcházet zklamaný a litovat dvou stovek, které vyhodil za takovou frašku. Nebo by zbytečně odsoudil film podle traileru a připravil se o senzační podívanou. Nejlepší by proto bylo, aby lidé přišli do kina a šli na náhodný film, který zrovna dávají. Nebudou tak ovlivněni recenzemi a předsudky, jak už Češi často bývají.

Nicméně v mém případě to příliš náhodné nebylo. Na film *Masaryk* se šlo do zábřežského kina podívat skoro celé vyšší gymnázium. Někteří méně nadšení do historie ocenili dvě hodinky spánku místo vyučování a ti, kteří sledovali předávání Českých lvů a milují historii (tedy já), se nemohli dočkat, až film začne. Zároveň jsem ale byla ovlivněna kritikou, která je na tento film velmi rozporuplná. Zajímalo mě totiž, na jakou stranu se přidám.

Najdou se tací, kterým se nelíbí historické nepřesnosti. Jiní oceňují zpracování tématu a i když film nepovažují za obrovský trháč, je dle jejich názoru film *Masaryk* solidním snímkem české filmografie. Někteří také haní vypočítavost tvůrců za přihlášení filmu do soutěže Český lev za rok, kdy jej kromě akademiků a jen tisíce diváků v kině Lucerna nikdo neviděl. Dle mého názoru si film tolik ocenění nezasloužil, neboť i ostatní nominované filmy měly divákům co nabídnout a v některých kategoriích byly možná i o něco lepší.

Největší výtka se týká úvodu. Tvůrci oznamují, že „Film byl natočen podle skutečných událostí“ přičemž se ve filmu vyskytuje řada důležitých historických nepřesností, na kterých je film postaven. Není přesně jasné, kde se Masaryk v letech 38-39 pohyboval, ale rozhodně se neléčil v žádném sanatoriu. Ani jeho vztah s Benešem nebyl provázen zklamáním nebo agresivitou. Pak je tu řada drobných chyb, které by mohly kazit dojem někomu, kdo se v tomto období skutečně vyzná, například že zapřísáhlý abstinents Beneš nemohl přijímat ultimátum Francouzů a Angličanů se sklenkou vína na stole a že s Marcie Davenportovou se Masaryk seznámil až v průběhu války. Pokud by však tvůrci uvedli „Film byl inspirován skutečnými událostmi“ pak by si tyto nepřesnosti mohli víceméně dovolit.

Trendem moderní výroby filmů je přidání co nejvíce akce. Čím je film více akční, tím je vyšší pravděpodobnost, že se mezi lidmi uchytí a dostane se mu kladné kritiky. Příkladem je film *Anthropoid*, se kterým je *Masaryk* velmi často srovnáván, protože se oba odehrávají ve stejném období (a v obou hraje Karel Roden), ale zde veškerá podobnost končí. *Masaryk* a *Anthropoid* se logicky srovnat nedají,

ale i přesto někomu vadí, že *Masaryk* není zdaleka tak akční jako *Anthropoid*. Operace *Anthropoid* je akční sama o sobě, je to statečný čin českých vojáků, kdežto politická situace před Mnichovskou dohodou se odehrává v diplomatické sféře, tam žádná akce ani být nemůže. Proto Ševčík nedostatek akce kompenzuje citovostí.

Karel Roden je bezpochyby špičkou mezi českými herci a jako jeden z mála se proslavil i v Americe, není tedy divu, že Jana Masaryka ztvárnil dokonale. Vedle takové hvězdy by se zdálo, že nedoceněný Oldřich Kaiser, který hrál Edvarda Beneše, zůstane opět ve stínu. Kaiser však podal obdivuhodný výkon, který byl místy o něco málo lepší než Rodenův. Líbilo se mi, že si ve filmu zahráli i zahraniční herci, díky kterým film působil ještě opravdověji. Hlavně je jejich angličtina přirozenější a lépe se poslouchala.

Zajímalo by mě, co je to za populární trend, když se využívá efektu „roztřesená kamera“. Už jsem viděla pár novějších filmů takto natočených a opravdu se mi to nelíbí. Některé záběry se jakoby malinko třesou, i když je záběr statický. Docela to ruší, ale někomu to nemusí vadit. Velkým plusem filmu je hudba Michala Lorence a Kryštofa Marka. Jazzová hudba provází filmem a přibližuje dobu, ve které se odehrává. A co masky? Perfektní, dokonalé, opravdové. Kdybych nevěděla, že to jsou jen herci, určitě bych si myslela, že se dívám na nějaké opravdové záběry z roku 1938.

Zpracovat téma Mnichovské dohody z pohledu osoby žijící ve stínu slavného otce rozhodně nemohlo být lehké. Masaryk je důkazem, že ne vždy se naše sny splní, a že ne každý úředník a diplomat musí být upjatý a bez chuti do života. Gratuluji tvůrcům, kteří dokázali Masaryka vykreslit se všemi jeho klady a zápory a přiblížit jej divákovi. Film bych doporučila spíše lidem, kteří se vyznají v předválečném období a znají souvislosti, neznalý divák by se mohl ztráct v časových skocích. I tak by to pro něj mohlo být přínosem, pokud by dával pozor a vnímal atmosféru. *Masaryk*, podobně jako *Anthropoid*, totiž nejen přibližuje divákovi nedávnou historii naší země, ale také chce přimět Čechy, aby byli hrdým národem, ukázat jim, že i když

Československo bylo právě vzniklou a malou zemí, nevzdávalo svůj boj proti evropským mocnostem a rvalo se do posledního dechu.

Masaryk získal rekordních 12 Českých lvů ze 14 nominací, zde máte přehled, v jakých kategoriích:

Nejlepší film

Nejlepší režie – Julius Ševčík

Nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli – Karel Roden

Nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli – Oldřich Kaiser

Nejlepší scénář - Petr Kolečko, Alex Koenigsmark, Julius Ševčík

Nejlepší kamera - Martin Štrba

Nejlepší střih - Marek Opatrný

Nejlepší zvuk - Viktor Ekrt, Pavel Rejholec

Nejlepší hudba - Michal Lorenc, Kryštof Marek

Nejlepší filmová scénografie - Milan Býček

Nejlepší kostýmy - Katarína Štrbová Bieliková

Nejlepší masky - Lukáš Král

NOMINACE:

Nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli – Arly Jover

Nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli – Hanns Zischler

Zuzana Purová, 2.A

Příprava na smrt!

28. dubna 2017 se na gymnáziu pořádala akce maturantů, tedy poslední zvonění, při které se vybíraly nemalé peníze na maturitní večírek. Přitom se děly různé věci, například každou přestávku byl slyšet „rachot“ z chodby nebo divně přestrojení lidé (všichni víme, kdo jsou) stříkali po ostatních studentech ocet (nebo něco takového). Jelikož nechci být ani trochu postříkaný (nebo aby to alespoň nebylo vidět), a hlavně nemít nějaké problémy (že jich je hodně), rozhodl jsem se, že se na tu akci připravím. A to pořádně!

Já jsem létal od obchodu k obchodu (protože jsem pták, no...), přemýšlel jsem, co si vzít do školy za věci a také jsem přemýšlel nad svými spolužáky, kteří by všechno museli protrpět. A tak jsem hned ráno (jak jinak...) s věcmi tak jako vždy nadšeně, vyrazil...

Evidoval jsem Babišovi (a teď si pište): kuklu (dá se sehnat v Ochranných a pracovních potřebách asi za 70 Kč, když chcete přepadnout banku) a nůžky (abych přestříhl nějaké překážky). Dále jsem si vzal tmavé oblečení (aby ty stříkance moc nebyly vidět), peníze (pro případ nejvyšší nouze (jako například když si doma zapomenete rohlík)) a hlavně optimisticky dobrou náladu (ta se hodí vždy, zvláště v situaci mého „nejmenovaného“ spolužáka (o tom se zmíním později)).

Před školou stála fronta žáků s pomalovanými a mokkými obličejí. Já jsem si jen v pohodě nasadil kuklu, vhodil do „kasičky“ dvacku a vešel jsem do vstupních dveří naší školy.

Už na mě čeká první „žert“. Koho napadlo oblepit lepicí páskou skříně tak, aby zakrývala i klíčové dírky? Jen šilence, de**nty a maturanty. Nemám jim to za zlé. Toto se jim náhodou povedlo! Alespoň jedna situace, kde nemusím používat ruce, ale moje milované zaevidované nůžky.

Jen co jsem vešel do učebny 23, tak mně upadla čelist. Svázané lavice k sobě, aby dělaly překážkovou dráhu, sem tam přivázané židle,

... Toto všechno čekalo na moje nůžky. Ale byl jsem rád, že jsem mohl dělat něco jiného než pochodovat s kuklou po chodbách... I když celý ten den byl šílený, tak jsem si ho náramně užil. Nechal jsem se dobrovolně popsat a několikrát jsem se i zasmál. Například u jednoho exempláře...

Můj spolužák seděl vedle mě a něco dělal, zatímco já jsem jen hleděl do blba. A v tu ránu se roznesla po třídě děsivá zpráva. „MATURANTI JDOU!!!“ Rychle jsem popadl kuklu a čekal jsem na ně. Jediný, koho jsem si všiml, byla jeptiška. Stríkala po nás ocet výsledek? Všechen ocet byl na podlaze a na... ehm... spolužákovi.

A tak, prosím, všichni mějte super velmi extra mega dobrou náladu, nebo vás... Hlodavci   Ohlodají...   Jako nůžky...

Jan Pelikán, G2.A

← VÍCE FOTOGRAFIÍ ZDE

POUŽIJ ČTEČKU QR KÓDU

Drbna

Máj je lásky čas, to ví každý z nás. Blíží se prázdniny, květiny ukazují svá nádherná květenství a ve vzduchu lítá zvláštní směs romantiky a melancholie, která sedá na citově slabší jedince. Největší výhra je, když si jako oběť vybere učitele. To se pak nezkouší, nepíše se testy a hodina je spíše odpočinkem před dalším vyučováním. Ale když si vybere dva učitele, jež spolu sdílí kabinet, stává se, že začnou sdílet mnohem víc. A to se také stalo učitelům na našem gymnplu – dokážete si představit, kterým?

Někdy je moudré poslouchat své rodiče. Samozřejmě, občas jsou to jen nudné, nekončící výchovné přednášky, proč si nesmíte na zadek nechat vytetovat „Kiss my ass“, proč musíte z párty přijít ještě za světla (štěstí, že v létě slunce svítí opravdu dlouho), proč si musíte namazat ramena opalovacím krémem 50 i když je zataženo, proč vám nekoupí nejnovější iPhone, proč musíte zůstat u té staré smradlavé paní, když oni dva chtějí být týden sami v Itálii a podobné kecy. Jindy se ale vyplatí dávat pozor. To když náhodou utrousí známou větu: „To já v tvém věku...“ automaticky vypneme příjem. Ale to je chyba, protože když následuje překvapení: „chodíval na zábavy na gymnplu,“ dozvíme se nový šťavnatý drb o historii našeho milovaného ústavu. V minulosti se skutečně pořádaly pařby v aule, které byly velmi vyhledávané. Dokonce jste tam mohli zahlédnout někoho ze současných učitelů. No jen si představte paní Drlíkovou natřásat boky do rytmu „I love rock'n'roll“ od Joan Jett nebo pana Kratochvíla, jak prožívá písničku „Hands up“ od Ottawanu.

Že bývá pěkně žhavo na školních chodbách ví každý. Ale že je tomu tak i v našem školním divadle, to ví jen ten, který má uši všude. A kdo ne, pro toho tu jsme my. Sice jsme se letos nedočkali věhlasné komedie Charleyova teta, ale když ještě potřebují čas, budiž, mají ho mít. Ale rádi bychom se představení dočkali! Nicméně vám alespoň

pro ukrácení času přineseme nejčerstvější drby, přirozeně, že z důvěryhodných zdrojů. Můžeme se těšit na spoustu lásky mezi našimi špičkovými herci, která se zdá tak reálná, že spolu snad doopravdy nějaký poměr mají, a tím nemyslíme ten pracovní. Také na nás čeká spousta vtipných hlášek a převratných situací, takže rozhodně je na co se těšit. Už jen chvilku posečkáme a za krátko nám naši herci předvedou, co jim tak dlouho trvá na zkoušení.

Vaše Gossip girls ♥

← **POUŽIJ ČTEČKU
QR KÓDU**

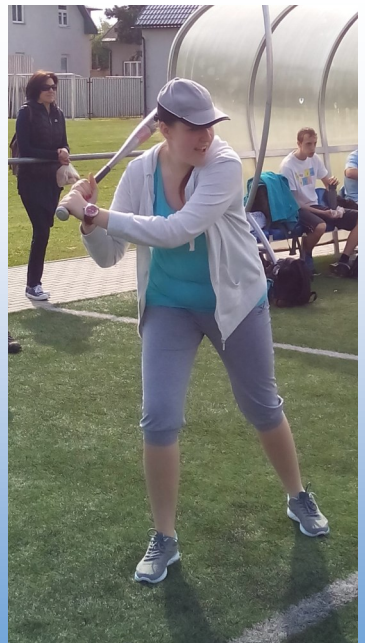
Fotogalerie - Sportovní den

← **VÍCE FOTOGRAFIÍ ZDE**

POUŽIJ ČTEČKU QR KODU

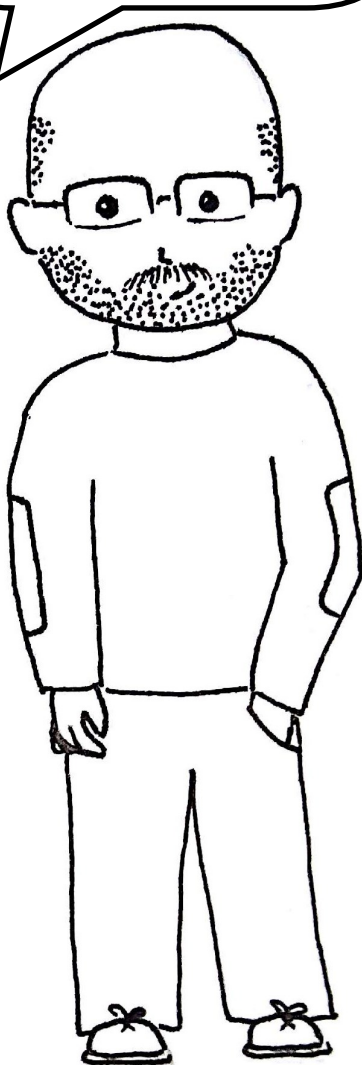

Pracujte jako
včely medonosné !

No, já mám
jednoho známého ...

M
♥